

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2011-418-0251

Dato: 21. december 2011

Til

Folketinget – Klima-, Energi og Bygningsudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 61 af 25. november 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Per Clausen (EL).

(Alm. del).

Thor Möger Pedersen

/Lise Bo Nielsen

Spørgsmål:

Den samlede kulbrintebeskatning indbragte i 2003 staten 9,3 mia. kr. Kulbrintebeskatningen blev herefter ændret, ligesom selskabsskatten er blevet nedsat fra 30 pct. til 25 pct. Hvilket provenu ville staten have fået fra den samlede kulbrintebeskatning i hvert af årene 2004-10, såfremt man havde holdt fast i kulbrintebeskatningssystemet fra 2003, herunder at selskabsskatten fortsat havde været på 30 pct., med samme olie- og gasproduktion, som man faktisk har observeret?

Svar:

Med ændringen af reglerne vedrørende beskatning af Nordsøen i 2003 blev produktions- og investeringsincitamenterne ændret så markant, at en beregning af provenu efter gamle regler på det faktiske forløb ikke giver et meningsfyldt resultat. Der er derfor ikke foretaget en sådan beregning.

Før regelændringen var der to væsentlige forvridende elementer i regelsættet, der havde betydning for selskabernes planlægning af investeringer og produktion. For det første havde selskaberne et kulbrintefradrag på i alt 250 pct. af deres investeringer. Når selskaberne ikke var i kulbrinteskatteposition var marginalskatten på knap 40 pct., mens marginalskatten på gamle regler med kulbrinteskate var godt 84 pct. De meget fordelagtige kulbrintefradrag sammenholdt med den høje kulbrinteskattesats gjorde, at et rationelt selskab næppe ville komme til at betale kulbrinteskate andet end i år med overraskende høje oliepriser. Med høje oliepriser ville selskaberne pga. den høje kulbrinteskattesats have et meget kraftigt incitament til at investere sig ud af skatten. Skulle selskaberne komme i kulbrinteskatteposition, som følge af uventede høje oliepriser, ville selskaberne kunne øge investeringerne og dermed komme ud af denne position igen. Det er således sikkert, at selskaberne kunne undgå kulbrinteskate på langt sigt ved forholdsvis stabile priser, men det er usikkert om det helt – også i kortere perioder – kunne undgås ved voldsomme prisudsving.

For det andet indeholdt regelsættet to bruttoskatter - royalty og rørledningsafgift, der kunne påvirke produktionen af kulbrinter. Disse skatter opgøres som en andel af værdien af indvundne kulbrinter, hvorved grundlaget for disse skatter er robust, men forvrider også selskabernes adfærd. Bruttoskatten mindsker værdien af den indvundne mængde, hvorved der kan blive undladt produktion i visse tilfælde, selv om prisen før skat er højere end omkostningerne. Således kan bruttoskatterne føre til tidligere nedlukning af marginale felter, end hvad der er samfundsøkonomisk optimalt.

Regelændringen i 2003 fjernede bruttoskatterne og mindskede kulbrintefradraget betragteligt til i alt 30 pct. Efter regelændringen har det ikke længere været muligt for selskaberne at investere sig ud af kulbrinteskatteposition, hvorfor det må forventes, at faktiske forløb af produktion og investering adskiller sig væsentligt fra det forløb, der måtte have været uden en ændring af reglerne. Derfor vil en beregning af provenuet ved gamle regler på det faktiske forløb ikke et meningsfyldt resultat.